

Kun kisakoirakärpänen puree(kin) lasta...

Hyvät lukijat, minä ja tyttäreni Peppi kerromme teille meidän tarinamme. Kirjoituksen tavoitteena olisi rohkaista, varsinkin nuoria harrastamaan koiriensa kanssa. Mahdollisesti myös kisaamaan näiden ihanaisten ja äärettömän aktiivisten, mutta oppivaisten issikoiden kanssa.

Rakkautta ensi silmäyksellä

Yhteinen tarina alkoi heinäkuussa 2022, jolloin kotiimme saapui ehkä hiukan yllättäenkin ja samalla perheeseemme myös uusi rotu tuttavuus islanninlammakoina Isla (Jääpuikon Star From Heaven).

Jo heti ensi silmäyksestä alkaen Peppi rakastui Islaan heti ja Isla vastasi Pepin rakkauteen omalla iloisuudellaan. Kuukaudet kuluivat ja nuoriso (käytän tätä termiä, koska koen heidän olevan juuri sellaisia) kasvoivat ja puuhastelivat yhdessä kaikenlaista. Isla oli usein aina leikeissä mukana ja varsinkin erilaiset muotinäytökset olivat mieluisimpia puuhia. Pepille myös täytyi hankkia parisänky, että koiramme ja kaikki pehmolelut mahtuivat viereen. Terveystulos rauhoituksen jälkeen patjakin piti siirtää varmuuden vuoksi lattialle Pepin toimesta. Muutenhan Isla olisi rauhoituksen jälkeen voinut pudota. Peppi siis ajattelee kaiken koirien parhaaksi.

Islaa hankkiessa tärkein kriteerimme oli perhekoiran rooli. Ajatuksessa oli myös mahdollisesti näyttelyt sekä jalostus. Islan kehittyessä ja kasvaessa huomasin kuitenkin, että Isla on kovin aktiivinen ja oppivainen. Isla oppi nopeasti, kun jotain näytti selkeästi ja oppi myös asioita, kun silloinen 8-vuotias tyttäreni ohjasi peruskäskyjä. Aloitimme pienesti käymään koirayhdistyksien arkitottelevaisuus ja rallytoko treeneissä ja näyttelyissä. Tyttäreni oli näinä aikoina usein mukana. Tavoitteena oli Islan sosiaalistaminen eikä treenejä otettu vakavasti. Jostain syystä, intohimoni alkoi kuitenkin kasvaa. Näin Islassa potentiaalia, vaikka kisoihin. Olinhan aikoinani kisannut edesmenneillä koirillani mm. tokossa. Ilmoittauduin ahkerasti treeneihin, mätsäreihin ja kaikkiin mahdollisiin tapahtumiin, johon vain aikatauluni antoivat periksi. Tyttäreni oli usein avustajan roolissa mukana.

Innostuminen ja tahtotila

Eräänä hallitreeni päivänä tyttäreni sanoi, että ”Saanko mennä Islan kanssa radalle? Tottakai annoin mennä. Sama kysymys toistui seuraavissakin ja seuraavissa treeneissä. Treenimme siis koostuivat siitä, että vaihtelimme koiraa. Tämä systeemi jatkuin vajaa puolen vuoden. Lopulta huomasin, että Isla vaan teki ”aikuisten oikeasti” Pepin kanssa paremmin kuin minun kanssani.

Tämä kisakärpäsen puremishetki tapahtui helmikuussa 2024, kun olimme katsomassa yhdessä ensimmäisiä virallisia rallytokokisoja. Peppi kysyi minulta, ”Mä haluisin mennä jo tonne?” Tähänhän jouduin vastaamaan kieltävästi. Seuraavaksi sitten Peppi ilmoitti napakasti ” Ilmoita meidät sitten seuraaviin kisoihin.”

Siitä alkoikin melkoinen härdelli. Varhaiskasvatuksen opettaja ja eläinavusteisena nepsyvalmentaja äitinä aloin reagoimaan tilanteeseen. Nyt on toimittava, jos motivaatio on noin korkealla. Meillä alkoikin melkoinen kuukausi. Kalenteri täyttyi ja netti suhisi, sillä pitihän meidän treenata muun muassa loputkin kyltit. Peppi treenasi kylttejä ennen kouluun menoa, välillä ilman koiraa, välillä koiran kanssa. Kati kouluttaja ohjasi hallilla ja minä kotona. Välillä nuoriso istu lumihangessa; toinen itkemässä, toinen nuolemassa poskia sekä taskusta nameja haalimassa. Kohta he taas hyppivät kummatkin ilosta lumihangessa, hymyt kasvoissa.

Helmikuun loppupuolella minulta meinasi tulla kyynel silmään, kun näin kummatkin tyttäreni yhdessä ulkona, luvan kanssa hyppimässä leikkimökin katolta. Toinen oli siinä vaiheessa lumihangessa kiinni.

Kuulin, kun Peppi ohjeisti isosiskoaan ” Ei saa lopettaa huonoon suoritukseen”. Tässä kohtaa tiesin, että olen opettanut tyttärelleni tunnetaitojen lisäksi myös sinnikkyyttä.

Kisahetki

Kisailta alkoi lähestyä. Peppi oli koko kisapäivän rennosti, vähän niin kuin muunakin lauantai päivänä. Autossa, ennen kisapaikalle saavuttaessa kertasimme vielä, kuinka toimimme hallilla ja mitkä olivat tavoitteemme. Tavoitteemme olivat, että Peppi uskaltaa mennä itsenäisesti radalle, lähteä radalle vasta, kun tuomari antaa luvan ja pitää Islan kanssa hauskaa. Kolme kovaa tavoitetta, aikuisellekin.

Tuttavamme osallistui koiransa kanssa samaan luokkaan, jolloin Peppi liittyi rataa tutustumisessa, hänen seuraansa. Sitten koitti H- hetki, jolloin minun sykkeeni olivat pilvissä. Ajattelin, että Peppi viimeistään tässä vaiheessa kieltäytyy menemästä radalla. Näin ei tapahtunut. Nuoriso suoritti iloisella mielellä koko radan läpi, juuri niin kuin tavoitteemme oli. Kaikki paikalla olevat taputtivat hurjan kovaan suorituksen jälkeen. Silmäni kostuivat siinä vaiheessa, HE TEKIVÄT SEN!

Tuloksien tultua seinälle, tyttäreni jännitys purkaantui kyyneliin. Pettymys oli suuri, koska tulos oli 0. 51 pistettä ei riittänyt hyväksytyyn tulokseen. Minä entisenä kisaajana, tiesin sen tunteen. Lohdutin parhaani mukaan tytärtäni, kuten kouluttajammekin Katikin. Peppi kuitenkin kaivautui Islan turkkiin ja hetken päästä kuului karvan seasta ”Ensi kerralla yritetään vielä paremmin”. Kisapaikalla moni tuli kehuaan kasvotusten Peppiä rohkeudesta. Tunsin vielä vahvempaa ylpeyttä, kun saan juuri olla tuon rohkean tyttären äiti.

Palkintojen jako oli noin tuntia myöhemmin ja halusimme jäädä sinne, koska tuttavamme oli voittanut kisat. Yllättäen tuomari alkoikin puhua ohjaajasta, joka osasi ohjata koiraansa nätisti ja jolla oli rohkeutta, joista aikuisetkin voisivat ottaa mallia. Siinä vaiheessa sekä minä, että tyttäreni hypättiin pystyyn. Peppi ja Isla olivat saaneet tuomarinpalkinnon. Ilon määrä, oli sanoin kuvailematon!

Ystävyys ja harrastaminen jatkuu

Tästä päivästä on jäänyt erittäin huikeat fiilikset, niin minulle kuin tyttärelleni. Olen samalla huomaamatta opettanut tyttärelleni muun muassa pettymyksen sietokykyä, tarkkaavaisuutta, keskittymistä, motoriikkaa, kehon hallintaa, ja tavoitteellisuutta. Juuri niitä asioita mitä teen omassa työssänikin.

Miten sitten tähän päästiin? Minä edelleen luulen, että meidän aikuisten ohjaus on toissijaista. Uskon, että sen tekivät Peppi ja Isla, yhdessä. He ovat ystäviä ja he haluavat kokea kaiken yhdessä, niin ilot kuin surutkin. Minä 30 vuotta koiraharrastajana, en ole nähnyt ikinä tuollaista suhdetta lapsen ja koiran välillä. On ihailtavaa, kun esimerkiksi jotkut musiikkikappaleet ovat juuri Islalle tarkoitettu. Lahjaksi saadut rahat käytetään koiraleluihin tai makupaloihin. Koiravaatteitakin täytyisi olla vielä enemmän. Mielenkiinnolla odotan, mikä rakkauden määrä talossamme voikaan sitten olla, jos Islalle syntyy joskus pentuja. Peppihän on mahdollisten pentujen nimet ja tarvikkeet listannut jo valmiiksi yli vuosi sitten. Kaikki on jo tarkoin mietitty, nyt vielä puuttuu vain pennut.

Aikuisen tukea ja kannustamista sopivasti

Seuraava tavoitteemme on jatkaa kisaamista iloisin mielin. Treenaamme ahkerasti, mutta muistaen että kyseessä on nuoriso. Sopivasti ja sopivalla tavalla! Tiedostan, että tyttäreni harrastaa, niin pitkään, kun motivaatio riittää ja minun tehtäväni on tukea nuorisoa kaikessa. Iloksemme Peppi valittiin myös Suomen palveluskoiraliiton nuorisotoimikunnan valmennusryhmään. Näin Peppi pääsee tutustumaan muihin koiraharrastaja nuoriin, ympäri Suomen.

Näiden kokemusten jälkeen meillä kummallakin on repussamme todella paljon enemmän rohkeutta ja innokkuutta. Tämän myötä toivomme suuresti, että kirjoituksemme ja kokemuksemme antavat rohkeutta toisille koiraharrastajille. Muistaen kuitenkin, että kaikki mitä teette koiranne kanssa, se luo yhteyttä teidän välillenne!

Haluamme myös tällä kirjoituksella kiittää samalla kaikkia tukijoita, valmentajia, kouluttajia ja tuomareita. Varsinkin Uimaharjun koiraklubia, josta tämä kaikki aikoinaan sai alkuunsa. Klubi palkitsi Pepin nuori harrastaja palkinnolla heti ensi askeleilla, josta Peppi sain heti lisää intoa harrastamiseen. Kaunis kiitos Tmi Koira-Katille sitkeästä kannustamisesta ja nuorison ymmärtäväisestä ohjaamisesta. Kiitän myös monia Facebook kirjoituksia, jotka ovat meitä kannustaneet ja tsempanneet. Suuri kiitos kuuluu myös omalle perheelleni, joka on mahdollistanut tämän. Unohtamatta ystäviä, jotka ovat kuunnelleet sitkeästi minun ja tyttäreni koirahulluus asioita. Olette kullannarvoisia!

Loppuun haluamme kirjoittaa Behmin kertosaäkeestä sanat, jotka kuvaavat tätä nuoriso parivaljakkoa.

*”Jos sul ois hukkumisen tunne
Antaisin mun keuhkot sulle
Niin, että sä voisit hengittää*

*Jos sä haluat, niin pidän kädestäsi kii
Sata vuotta vähintään
Mut sekään ei tuu riittämään
Kukaan muu ei saa mua lupaamaan
Sata vuotta vähintään
Ja jos sopii niin pidempään...”*

- Behm, Sata vuotta-

Kirjoittajat: Anu ja Peppi Ryhänen, sekä Isla (Jääpuikon Star from Heaven)